

عنوان مقاله:

واکاوای حضانت در حقوق ایران و فقه مذاهب خمس

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی توسعه و ترویج علوم انسانی و مدیریت در جامعه (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

محدثه نیکو - دانشجوی کارشناسی ارشد فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه حکیم سبزواری

زهرا مهربان مقدم - دانشجوی کارشناسی ارشد فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه حکیم سبزواری

ناصر سلمانی ایزدی - استاد یار گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه حکیم سبزواری

خلاصه مقاله:

خانواده، هسته اصلی اجتماع و کودک، مرکز و کانون این هسته را تشکیل می دهد. وهنگامی که پدر و مادر از هم بنابه دلایلی جدایشوند مسئله حضانت کودک ازجمله مسائل مهمی است که باید به آن پرداخته شود تا کودک وسپس جامعه آسیب نبیند. آنچه که از مطالعه نظرات فقهای مذاهب خمس و حقوق ایران برداشت می شود این است که در حضانت هر آنچه که برای نگهداری طفل، مطابق اقتضای سن او لازم است باید انجام گیرد بدین ترتیب حضانت هم ناظر به حمایت جسمی و هم ناظر به حمایت روحی و اخلاقی طفل می باشد. در رابطه با حق و یا تکلیف بودن حضانت میان فقهای امامیه و همچنین میان بعضی از فقهای اهل سنت اختلاف نظر وجود دارد اما آنچه قانون مدنی ایران در ماده ۱۱۶۸ بیان میکند این است که: نگهداری اطفال هم حق و هم تکلیف ابوبین است. و شخص صلاحیت دار نمی تواند از حق خود اعراض کند اما فقه امامیه معتقد است که امکان امتناع مادر از حضانت وجود دارد. ابوبین برای حضانت باید واجد شرایطی مانند عقل، مسلمان بودن، عدم ازدواج مادر و... باشند و در صورت عدم وجود یکی از این شرایط حق حضانت از آنان ساقط می شود. و در رابطه با اولویت پدر یا مادر میان فقهای امامیه و اهل تسنن اختلاف نظر وجود دارد اما آنچه قانون مدنی لاحق می گوید این است که در صورت جدایی ابوبین، مادر تا ۷ سالگی اولویت دارد و بعد از آن حضانت با پدر است.

کلمات کلیدی:

حضانت، حق، اعراض از حق، ابوبین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1370688>

